

[Poul Hartling.]

side. Derfor vil jeg sige, at når vi nu får denne lovgivning gennemført, lad os så bare se tiden an, og lad os så til den tid glæde os til de ændringer, vi måske må vedtage engang; jeg vil i hvert fald ikke allerede nu sætte årstal på.

Den anden bemærkning, jeg har, drejer sig om tilsynsrådet ved statsseminarierne. Efter min mening er det næppe nogen god idé. Til at styre statsseminarierne har vi rektor og lærerråd og hele centraladministrationen, og det tror jeg er nok, måske endda mere end nok.

Det tredje drejer sig om privatseminariernes stilling. Vi er tilfreds med i venstre, at der er sket en lovfæstelse, så det udtrykkelig i loven siges, at der også er privatseminarier. Vi er også tilfreds med, at ministeren har stillet i udsigt at ændre det beløb, der gives til nedbringelse af studieafgiften, således at det kan blive mere tidssvarende. Men det er for os vigtigt, når man vil tage disse spørgsmål op til drøftelse, og det vil vi også gerne være med til, at man så sikrer, at man kan bevare det private præg og de private seminariers frihed. Jeg har den opfattelse, at de frie skoler, de private skoler, overalt i skoleverdenen har haft og har deres store betydning, bl. a. også til at sikre den offentlige skoles frihed.

Det har hidtil været således, at studerende der ikke var medlem af folkekirken, kunne, hvis de ønskede det, blive fritaget for faget kristendomskundskab. Vi har følt det som en naturlig ting, at den, der skal være lærer i den danske folkeskole, også må have en ordentlig viden om og et reelt kendskab til kristendom og kirke, fordi det bibelske stof og det kirkehistoriske stof udgør en væsentlig del af vort fælles kulturgrundlag. Det er en naturlig ting, at dette fag på seminarierne ikke har forkyndelsens karakter, men er kundskabsmeddelende. Det kunne måske af det forrige indlæg lyde, som om det hidtil har været et, som det blev sagt, missionerende fag; det tror jeg ikke har været tilfældet nogetsteds, og det er i hvert fald rigtigt, at det skal det ikke være. Som klasselærerfag sigter dette fag, kristendomskundskab, desuden på at give grundlag for at undervise i faget i folkeskolens yngre klasser. Som linjefag skal dette fag hedde religion, fordi det foruden en uddybelse af

kristendomskundskabens discipliner også skal give en indførelse i andre religioner og konfessioner og religionshistorie og religionsfilosofiske problemer, og det er vi enige om.

Det fremgår af betænkningen, at udvalget også har overvejet de konsekvenser, som kunne udledes heraf med hensyn til lærernes virke i folkeskolen. Det er jo ikke folkeskoleloven, vi har til behandling, men det kunne måske være rigtigt at sige en bemærkning herom, også fordi der står nogle linjer derom i betænkningen. Det fremgår af folkeskolelovens § 1, at kristendomsundervisningen i folkeskolen skal være i overensstemmelse med folkekirken evangelisk-lutherske lære, og dette er der naturligvis ikke rørt ved med nærværende lovforslag. Man må også have lov at gå ud fra, at den lærer, der påtager sig faget, vil undervise loyalt deri. Jeg vil med vilje ikke bruge ordet neutralt, for jeg tror ikke, at der pædagogisk set findes nogen neutral undervisning. Enhver lærer i ethvert fag må være engageret i sit stof, hvis han skal give en ordentlig og en god undervisning, men en objektiv, en loyal, en redelig undervisning må kræves og må kræves i dette fag, kristendomskundskab, som i andre.

Der er heller ikke rørt ved de frihedsbestemmelser, som har vundet hævd i vor skolelovgivning. Lærerens frihed må stadig være uantastet, således at den lærer, der efter folkeskolelovens § 53 ønsker sig fritaget for at undervise i faget, kan blive det fremdeles, og børnenes frihed skal også stadig være sikret, jfr. § 52 i folkeskoleloven, således at forældrene kan begære børnene fritaget for undervisningen i kristendomskundskab.

I henhold til § 23 i folkeskoleloven påhviler det de ansættende myndigheder at påse, at den lærer, der skal undervise i faget kristendomskundskab, har de fornødne betingelser derfor. Jeg husker meget vel udvalgsarbejdet fra 1958, da denne formulering blev til. Formuleringen skulle dække, at læreren skulle være medlem af folkekirken, og at han skulle have de fornødne faglige forudsætninger, altså have gennemgået undervisningen i faget på seminariet. Den sidste betingelse: at gennemgå undervisningen i kristendomskundskab på seminariet, vil altså i fremtiden blive opfyldt af